

ואכלת ושבעת, וברכת! עד היכן?!

הרב איתן כהן שליט"א

השרף מבריסק הגאון הקדוש מהרי"ל דיסקין זצ"ל, שמע שמחלת השיתוק אחז באלמנה צדיקה ישישה, הזדעזע, ושלה לשכור אשה שתבא בכל יום לרחוץ את החולה, והורה שארוחותיה תשלחנה מביתו דבר יום ביומו.

בערב החג אמר, מצוה מיוחדת ניצטוונו לשמח אלמנה בחג, קם והלך לברכה "בברכת החג", אין לתאר את התרגשותה, רק בקשה אחת היתה בפיה, יברכני נא הרב שאזכה להאריך ימים...

בקשתה התמיה את הנוכחים, ראשית, מדוע לא בקשה להתברך ברפואה שלמה, הן עיין בעיין ראינו כמה חולים גוססים "הקים" הרב בתפילותיו הקדושות, כעדות תלמידו הגאון רבי יעקב אורינשטיין זצ"ל, ואם נואשה מרפואתה, מה לה לה האריך סאת סיבלה ויסוריה ומצבה הנורא.

האלמנה הבחינה בתמיהה והסבירה, איני מבקשת רפואה, כי מצדיקה אני עלי את הדין, ומה אועיל אם ארפא מיסורי בעולם הזה ואדחם לעולם הבא לדינה של גהינום, אבל מבקשת אני אריכות ימים, שכן אחת ליממה באה האשה לרחוץ אותי, "ומיד" לאחר מכן מצליחה אני "לחטוף" ברכה בנקיות.

ויאמר נא הרבי, כלום לא כדאי לחיות יממה שלמה במצב כזה, כדי "ליכות" ולברך ברכה לפני מלך מלכי המלכים רם ונישא.

הגאון מרן הרב שך זצ"ל "ראש הישיבה" ישב שפוף על שולחנו, וניסה להתרגל לצינורות החדשים שחוברו אל גופו, לפתע הבחין נכדו, שהוא פורץ בבכי מר.

---- סבא! נזעק הנכד המסור, מה קרא, אולי הצינורות שאינך רגיל אליהם מכאיבים לך.

לא בני לא, היודע אתה מדוע אני בוכה, אמר, כשדמעות ממשיכים לזלוג מעיניו, מעתה לא אוכל יותר לאכול ולשתות דרך פי, "תאר לך" נאנח בצער, לא אוכל יותר לברך שהכל נהיה בדברו.

כתב הגאון רבי יהודה פתיא זצ"ל וזה לשונו: מעשה שפעם אחת בחודש כסלו באה אלי אישה זקנה בעלת רחיים, ואמרה, בהיותי כוברת החיטים באשמורת הבוקר, מצאתי בין החיטים תמרה אחת, ברכת עליה בורא פרי האדמה ואכלתיה.

בעוד אני כוברת, נתנמנמתי, וראיתי זקן אחד עומד לנגדי ואמר לי, "חן חן כי הצלתני מהמצר שהייתי בו אף על פי שלא הצלתני לגמרי".

ונתעוררתי ובאתי לשאול פתרון החלום, אמרתי לה, מובן הענין, כי בתמרה היתה מגולגלת נפש אחת ועל ידי הברכה "נתקן" אך לא לגמרי, לפי שברכתו היתה בורא פרי העץ, ואת ברכת בורא פרי האדמה.

בעיר "סאלי" שבמרוקו היה עשיר מופלג ועם הארץ מופלג ושמר ישועה ששפורטס, קנה האיש פרדס מערבי אחד, ובו שתי מעיינות גנים בארות מים חיים זכים ומתוקים, אך לא עברו חודשיים ימים, והמעיינות חרבו ונשקפה סכנה לפרדס כולו שיבש, פנה אל איש האלוקים רבינו חיים בן עטר ה"אור חיים" הקדוש זצ"ל, ושטח לפניו את צערו, היה זה יום קיץ לוהט, ועל שולחנו של הצדיק נצבו קנקן מים וכוסות, מזג לעצמו כוס מים והגירה לגרונו בלא ברכה תחילה וסוף.

אמר הצדיק "אכן נודע הדבר", נודע סיבת התיבשות הנהרות, שכן כתוב "ושאבתם מים בששון ממעיני הישועה" (ישעיה י"ב. ג'). "בששון" נותריקון ברכות שתים שהכל ובורא נפשות, או אז הבאות למעיני הישועה.

הוכיחו הצדיק על שנהנה מן העולם הזה בלא ברכה, ונחשב כמועל בקודשי שמים, וככפוי טובה למקום ברוך הוא, דרש ממנו שיקפיד לברך תחילה וסוף על כל דבר מאכל ומשקה, ויזהיר על כך גם את אחרים, קבל על עצמו, וכעבור כ"ד שעות שבו המעינות לנבוע.

לעילוי נשמת

הרב אלטר אהרן יצחק

הרשקוביץ זצ"ל

י"ז בטבת תשע"ו

עלות העלוין לשבת

200 ₪ בלבד

בנק דיסקונט סניף 056

השבון 61135

אסמכתא למייל:

shuly3910@gmail.com

הפצה: אלעד, בני ברק, חדרה

פתח תקווה, רחובות, אשדוד,

מודיעין עילית ואהיסמך.

קוראים יקרים!

נא לעורר רחמי שמים מרובים בתפילה ובמעשים טובים

לרפואת האשה

רבקה חיה בת וויטיא רייזל שתחי'

לרפואה שלמה

בתוך שאר חולי ישראל

הובא בטור (סי, מ"ו) בשם הגאונים מה שאמרו חייב אדם לברך מאה ברכות בכל יום, (מנחות מ"ג. ע"ב). כי בזמן דוד המלך "כל יום" היו מתים מאה נפשות מישראל, ולא היו יודעים על מה היו מתים, עד שחקר דוד המלך והבין ברוח הקודש, ותיקן להם לישראל מאה ברכות בכל יום, עיין שם, וזו אחת משבע מצוות דרבנן.

והנה לכאורה למה לעצירת מגיפה תיקן דוד המלך דוקא מאה ברכות? למה לא מאה פרקי תהילים? או לתת לצדקה מאה פרוטות בכל יום?

דוד המלך ראה, "שמלאך המות משתולל" ר"ל, ויש עכשיו עידנא דריתחא נוראה, לעשות תשובה יסודית על כל הדברים שצריכים תיקון, זו עבודה קשה ולא בשביל יום יומיים, והרי בינתיים "יש שריפה" ונופלים חללים והזמן דוחק, צריך משהו מהיר, פעולת הצלה, זריקה ישר לתוך הלב, שתעצר המגיפה תכף ומיד. לכן תיקן דוד המלך מאה ברכות, שהן "סגולה לפתוח שערי ברכה" ולסתום פיות המקטרגים.

וגם היום שיש מגפה כה קשה המפילה לא עלינו ח"ו חללים רבים בארץ ישראל ובעולם כולו, היינו יכולים לעצור את המלאך המשחית בעם אילו היינו רק מרגישים שכשאנו מברכים אנו מדברים עם הקב"ה, ואזי לא יכול להיות כעס כזה, אלא שפשוט לא מדברים עם השי"ת, "בשפתיו כבדוני ולבו רחק ממני" (ישעיה כ"ט. י"ג). השפתיים נעות, אבל הלב אינו חי!... וצריך לעשות לדבר זה חיזוק תמידי.

הגאון הרב שך זצ"ל היה עוזר לכל הפונים אליו, בכל מה שיכול, בין במתן עצה, ובין במתן ברכה, בסיוע כספי, ובשאר האפשרויות שהיו בידו. אף עצות וסגולות היה מוסר לפונים אליו, עצות וסגולות אותו למד מדברי חכמינו ז"ל, או ששמע מפי רבותיו. על כל סיפור של צרה שהיה נשטח לפניו, היה רגיל לומר, "אנא התפללו" זהו הדבר שיכול להועיל, אמרו נא פרקי תהילים, אף הוא עצמו היה "רגיל לומר" בכל בוקר לפני התפילה, עשרה פרקי תהילים בכוונה רבה.

קבוצת אברכים בני תורה מעיה"ק ירושלים נכנסה לחדרו של "ראש הישיבה", ובקשה לשמוע דברי חיזוק והתעוררות, עקב האסונות הרבים בהם נקפד פתיל חייהם של צעירים רבים רח"ל.

מרן ראש הישיבה פתח ואמר להם: יש להתחזק בהתמדת התורה ובדקדוק המצוות, בין השאר צריך שכל אחד יקבל על עצמו ועל בני ביתו, לברך "ברכת המזון מתוך הסידור" או מתוך ברכון, כדי לעורר את הכוונה, ענין זה מזולזל אצל בני אדם. וחובה גדולה להתחזק בזה!!!

אף אני הוסיף הרב שך משתדל בכל פעם לברך ברכת המזון מתוך הסידור.

תניא, אמר רבי ישמעאל בן אלישע, פעם אחת נכנסתי להקטיר קטורת לפני ולפנים, וראיתי אכתריאל יה' צבאות שהוא יושב על כסא רם ונשא, ואמר לי "ישמעאל בני ברכני", אמרתי לו, יהי רצון מלפניך שיכבשו רחמיך את כעסך, ויגולו רחמיך על מידותיך, ותתנהג עם בניך במידת הרחמים, ותכנס להם לפני משורת הדין, ונענע לי בראשו. (מסכת ברכות דף ז' ע"א)

הנה הגמרא הנ"ל עצומה מאוד מאוד, מה שבו אדם ילוד אשה יכול להגיע לשיא הפסגה, אפילו לברך את הקב"ה, ביום המקודש ביותר לעם ישראל. אבל אם אנו נעמיק יותר ונתבונן, נראה, שגם אנו יכולים להגיע לזו הדרגה, שהרי כשאנו לוקחים ביד כוס מים, או עוגיה וכדומה, לפני שאנו מברכים, נתבונן מעט את מי אנו מברכים. את מקורות? את העריה? את מובלי המים? או את טחנת הקמח? אף פעם לא חשבנו על זה, אבל הרי אנו מברכים את ה' זוכים להגיע "למעין דרגה" של רבי ישמעאל לברך את ה', והוא פלא פלאים.

אם כן כמה חשוב "לא לזרוק ברכה" מהפה ללא כוונה כלל רק כדי להתפטר מהברכה.

זכורני שהיינו בישיבה גדולה ישיבת "פורת יוסף" בעיר העתיקה, "בעשרת ימי התשובה" בא לפנינו הרב הגאון הצדיק הרב יהודה צדקה זצ"ל, ודיבר אתנו בענין "איזה קבלה" צריכים אנו להתחזק במשך השנה, ושהיא תעמוד לנו לזכות ולצאת זכאים ביום הדין. והרב זצ"ל דיבר שעה ארוכה להתחזק בברכות, וזה היה תוכן דבריו: לפני שאנו מתחילים לכוין בברכות, צריכים אנו שתהא לפני כן ברכה, ואח"כ לכוין, וכיצד תהיה הברכה? ע"י שאנו נחלק אותה לשלושה חלקים, כיצד? ברוך אתה ה', חלק אחד. אלוקינו מלך העולם, חלק שני. המוציא לחם מן הארץ, חלק שלישי. או שאר ברכות, ואז יש לנו ברכה, ואח"כ כלומר, אחרי כמה חודשים שכבר התרגלנו לברך כך, נתחיל לאט לאט לכוין גם בברכות. אבל העיקר שקודם תהא ברכה!!!

כותב הגאון רבי שלמה שמשון פינקוס זצוק"ל: מהי "ברכה" שאנו מברכים על המזון? ברכה היא מלשון "בריכה". כאשר אדם מברך "ברוך אתה" הרי הוא פותח בריכה של שפע מן השמים (עיין "נפש החיים" שער ב פ"ב). הבעיה שלנו היא: "שאינו לנו זמן". ניתן לראות בימינו אדם רעב האוכל מרק חם והגרונ שלו ממש נכווה, האכילה אצלו היא בגדר פיקוח נפש... אין לנו זמן לעצור ולהתבונן. אין לנו אפילו זמן לברך מילה במילה, אנו "בולעים" את המילים, אומרים במהירות "נוסחאות קצרות" ומושיטים את האוכל ישר לפה.

ואחר כך שואלים: "למה אני לומד ולא מבין?" "למה אני לומד ושוכח?" "למה אני לא זוכה לכוין בתפילה?" "למה אני כועס" "ולמה החברותא עזב

אותי? כי החיים שלנו הם לא חיים של השי"ת, אלא חיים של מאכל בהמה. אין כוונת הדברים ל"פרישות". איננו עוסקים כעת בדרגה זו, אך על האדם לברר בכוח מחשבתו מה הוא הולך לעשות. עליו להקדיש קצת מחשבה, קצת חכמה בשאלה "למה אני אוכל".

אם הוא ניגש לאכול וחושב רק "אני רעב", הרי בכך הוא בירר שעומד הוא לעשות "מעשה בהמה". ואף אם האוכל אותו עומד האדם לאכול הוא כשר למהדרין, כל זמן שמחשבותיו עסוקות רק בהשקט רעבונו ובטעם והנאת המאכל, הרי הוא עסוק עדיין ב"מעשה בהמה". אך אם אדם עוצר את עצמו לרגע ואומר: "ברוך המקום שברא זאת! רבונו של עולם אם אני לא אשתה, אמות ח"ו. רבש"ע המשקה הוא גם טעים, גם קר ואפילו מוגז... ואת כל זה נתת לי כדי שיהיה לי תענוג.

למה זה מגיע לי? וכי למדתי תורה היום כ"כ בהתמדה!? הרי זה חסד השם!" וכך מתוך מחשבות של הודאה לקב"ה, מתוך הרגשה של "להתענג על השם", מברך היהודי "ברוך אתה השם... שהכל נהיה בדברו". רגע זה הוא "רגע של דביקות" אשר יכול להביא את האדם לפיסגת הקדושה. האדם הפך את ה נגע' לענג' - "להתענג על השם!"

האמונה בכח התפילה

הגאון רבי חיים רבי שליט"א

במסכת קידושין (כט:): מסופר על מזיק אחד גדול שפלש אל בית המדרש של אביי והפיל חיתתו על הבאים לשם. וכשהגיע רב אחא בר יעקב למקום הישוב ההוא, ציוה אביי שלא זימנוהו האנשים ללון בביתם ויאלץ לישון בבית המדרש, וע"י כך יתוודע למציאות המזיק במקום ויהרגו. וכן היה. כשננס ללון שם, נראה אליו המזיק בדמות תנין בעל שבעה ראשים. מיד עמד להתפלל, ומת המזיק.

הקשה המהרש"א על אביי, כיצד דחה את רב אחא בר יעקב לבית המדרש, שהוא מקום סכנה, והרי קיימא לן שאין סומכין על הנס, ומה גם שמנכין לו מזכויותיו! ותירץ, שאביי ידע בבהירות ובוודאות, שאין להסתפק בזה שאותו חכם הוא צדיק וחסיד גדול ושמכוח תפילתו יהרג המזיק, וכן מה שמשיגים על ידי תפילה אין זה נס וממילא לא מנכים מזכויותיו.

גם מתורצת קושיית המהרש"א (על ברכות לג.): כיצד סמך רבי חנינא בן דוסא על כוחו, כשהניח רגלו באותו חור מסוכן שהיה בו נחש ארסי שהכיש אנשים והזיקם? והרי אין סומכין על הנס! אלא, צדיקים וקדושים כאלה, בכוח תפילתם ומעשיהם, משיגים גם למעלה ממה שנראה כוח הטבע הרגיל, ואין זה נס באמת, רק בעינינו נראים הדברים כאילו הם מעל הטבע. לכן אמרו (בברכות יוד.): "אפילו חרב חדה מונחת על צווארו של אדם, אל ימנע עצמו מן הרחמים." ללמדנו, שבקשת הרחמים מסוגלת להחריג את הטבע ממהלכו הרגיל. וכן אמרו (בסנהדרין מד:): "לעולם יקדים אדם תפילה לצרה, שאלמלא הקדים אברהם תפילה לצרה בין בית-אל ובין העי, לא נשתייר מרשעי ישראל שריד ופליט." ומרן רבנו הסטייפלר זצוק"ל (בספר "חיי עולם" פרק כח) כותב, שאפילו אם יעברו על האדם ימים ושנים ללא מענה, עד שידמה לו שלא הועילה תפילתו כלום, אל יניח מלהתפלל. כי לבסוף יראה בעיניו שתפילתו הועילה לו מאוד. דבר זה מבואר במדרש, שיש תפילה המועילה מיד ויש שתפילה

מועילה לאחר זמן, שתפילה - מן הדברים המשתמרים היא. ולעיתים היא מתאימה להתקבל דווקא אחרי שלושים שנים, או הרבה יותר. והעיקר, יש לומר, שמה שנדמה בעיניו שאינו נענה בתפילתו אעפ"י שהתפלל על זה זמן רב, הוא רק דמיון ואינו נכון כלל, שהרי אי אפשר לדעת היאך היה המצב אצלו אילו לא התפלל... ואפשר שלולי תפילתו היה, ח"ו, המצב גרוע יותר ויותר. עכת"ד.

ראיה לכוחה של תפילה ועד היכן היא מגעת, מצינו בעוד כמה מקומות.

ראה בפרשת קורח מה שהתפלל משה רבנו ואמר: "אל תפן אל מנחתם" של קורח ועדתו, ולמד, שהיה צריך משה רבנו לשטוח בקשה מיוחדת לפני הקב"ה שלא יקבל את תפילתם. אחרת, היתה תפילתם ומנחתם מתקבלת, הגם שיצאו במצח נחושה נגד משה רבנו ואעפ"י שירדו למדרגה תחתונה של אפיקורסות, רח"ל. ראה במסכת יומא (נג:): מה שהתפלל הכוהן הגדול ביוה"כ בקדש הקדשים, שהקב"ה לא יקבל תפלת עוברי דרכים, כשביקשו שלא ירד גשם בזמן שהם באמצע הדרך. משמע, שלולא בקשתו של כוהן גדול, תפילתם היתה מתקבלת, כי תפילה של עובר דרכים, המצטער מגשם שוטף, היא תפילה חזקה הנובעת מעומק הלב לכן היא יכולה להשפיע על מהלך הטבע הרגיל לשנות ולהפסיק את הגשם.

במסכת מכות (יא.) מובא, שמי שהרג את הנפש בשוגג, חייב לגלות לאחר מערי המקלט של שבט לוי, ועליו להשאר שם עד שימות הכוהן הגדול. ולמה דווקא עד שימות הכוהן הגדול? מפני שהיה צריך, בכוח תפילתו, לדאוג לכך שבדורו לא יארעו מאורעות חמורים כאלה. ומבואר במשנה שם, שאמו של הכה"ג היתה מביאה מזון וכסות להחיות בהם את אותם האנשים שבערי המקלט, כדי שלא יתפללו על בנה הכה"ג שימות. נשמע מכאן, שאילו היה הרוצח מתפלל על מות הכה"ג, יתכן מאד שהיה מת!!! רח"ל.

מה גדול כוחה של תפילה, שעומדת איתן אפילו נגד כוהן גדול.

בספר "שאל אביך ויגדך" הביא מעשה בצדיק רבי אליהו דושניצר זצ"ל, שהיה בעל אמונה וכוח תפילתו הרקיע שחקים. מסופר שם, שהיה לו פרדס שביקש למכרו וכיוון שהיה חסידא קדישא, לא התרצה למכור לכל אחד. הוא ביקש ממנהל תלמוד תורה אחד, שכמה ילדים, תשב"ר, יקראו מזמורי תהלים וע"י כך יביאו למכירה מוצלחת של הפרדס. מנהל הת"ת הבטיח לדאוג לכך שהדבר ייעשה. משעבר זמן והפרדס לא נמכר, הבין הצדיק שהמנהל שכח למלא את מבוקשו. אמרו לו: "מנין לך ששכח?" השיב ואמר: "העובדה, שעדיין לא נמכר הפרדס, היא המוכיחה שעדיין לא התפללו על כך."

זה כוחו של המתפלל, האמונה בכוח התפילה.

שיהא שם שמים מתאהב על ירך

הרב יצחק שרגא גראס שליט"א

בהפטרת השבוע כתוב: הביטו אל אברהם אביכם... כי אחד קראתיו ואברכהו... כי ניחם ה' ציון ניחם כל חרבותיה, וישם מדברה כעדן וערבתה כגן ה' ששון ושמחה ימצא בה תודה וקול זמרה... (ישעיה נ"א, א'-ג')

ישעיה הנביא מעוררנו: "הביטו אל אברהם אביכם", הסלע ממנו חוצבנו. לכאורה, איזה תועלת נפיק מהבטה זה מבאר הגאון רבי יעקב קרנץ צוק"ל "המגיד מדובנא", בהקדם דברי חכמינו ז"ל במסכת שבת (קל"ג) - "זה אלי ואנוהו" - התנאה לפניו ב"מצוות", עשה לפניו סוכה נאה, לולב נאה, שופר נאה... אבא שאול אומר: 'ואנוהו' - הוי דומה לו, מה הוא חנון ורחום, אף אתה היה חנון ורחום". ומבאר המהרש"א, שלפי דברי אבא שאול, "ואנוהו", פירושו - התנאה לפניו ב"מעשים". שאל המגיד מדובנא, איך מתנאה הקב"ה בכך שאנו מקיימים מעשים טובים?

הוא מוטיב והוא מפרק: כתוב בפרשה שלנו "ואהבת את ה' אלוך" - שיהא שם שמים מתאהב עלי ד ד' שיהא קורא ושונה ומשמש תלמידי חכמים, ויהא משאו ומתנו בנחת עם הבריות - מה הבריות אומרות עליו! אשרי אביו שלמדו תורה, אשרי רבו שלמדו תורה, אוי להם לבריות שלא למדו תורה! פלוני שלמד תורה, ראו, כמה נאים דרכיו, כמה מתוקנים מעשיו. עליו. הכתוב אומר (ישעיה מ"ט, ג') ויאמר לי עבדי אתה, ישראל אשר בך אתפאר". נמצינו למדין, כי התלמיד חכם, בדרכיו ובמעשיו הנאים והמתוקנים, מושך את תשומת לבו של כל העולם. הכל מביטים אחריו. הנהגתו הנעימה ואישיותו, מעוררות אהבת התורה בלב כל רואה. "ואהבת" — הוא מאהיב שם שמים על הבריות!

זאת ועוד: בירושלמי, בבא מציעא (פ"ב, ה"ה), וכן במדרש רבה (דברים פ"ג, ה'), מובא: מעשה ברבי שמעון בן שטח שקנה חמור, ומצא מרגלית תלויה בצווארו. כאשר החזיר את המרגלית לבעליה הישמעאלי, תמה הלה: כיצד התאפק מלהחזיק את האבן? ויענה לו רבי שמעון: חמור לקחתי, מרגלית לא לקחתי. ענה הישמעאלי, ואמר: "ברוך אלוך שמעון בן שטח".

תגובתו של הישמעאלי תמוהה, "ברוך אלוך שמעון בן שטח"? מדוע לא הגיב: "ברוך שמעון בן שטח"? הנכרי הלזה מסתכל ומתבונן, כיצד הלוקח - שמעון בן שטח, בשר ודם כמוהו, אנוש בדומה לו, חוזר עם המרגלית. עומד ומשתומם על המחזה: איזה מידות מוזהבות! מנין רכש כוחות עילאיות הללו? בהכרח, יש כאן "אלוהי שמעון בן שטח". אלו הן מידותיו. מה הוא... אף אתה...! אלו הדבקים בו, זוכים להגיע למידותיו. אדם אציל, מעיד על בוראו. והיינו דאמר אבא שאול: "ואנוהו" — הוי דומה לו, מה הוא חנון ורחום, אף אתה היה חנון ורחום". מידותיך התרומיות נותנים, כביכול, פאר והדר להשי"ת. ומיהו זה ואיזהו, שקידש שם שמים בעולם, במידה גדושה? "הביטו אל אברהם אביכם..." אברהם אבינו, עלה ונתעלה במידת החסד ואהבת ה' יתברך.

הוא זכה וזיכה את הרבים — את כל בני דורו. כך שנו רבותינו "ויקרא שם בשם ה' אל עולם (בראשית כ"א, ל"ג), אל תקרא "ויקרא" אלא 'ויקריא', מלמד שהקריא אברהם אבינו לשמו של הקב"ה, בפי כל עובר ושב. כיצד? לאחר שאכלו ושתו, עמדו לברכו. אמר להם: וכי משלי אכלתם? משל אלוקי עולם אכלתם, הודו ושיבחו וברכו למי שאמר והיה העולם".

מסיים ה"מגיד מדובנא": משום כך פונה ישעיה הנביא: "שמעו אלי רודפי צדק מבקשי הי... הביטו אל אברהם אביכם..." - כלומר, לימדו מאביכם אברהם כיצד מתחסדים עם הבריות. כיצד מאהיבים את שם ה' על באי העולם. אם כה תעשו, תזכו לראות בנחמת ציון וירושלים: "כי ניהם ה' ציון ניהם כל חרבותיה... ששון ושמחה ימצא בה תודה וקול זמרה".

אמירת תהילים לרפואת... איך?
הגאון רבי שמשון דוד פינקוס צוק"ל

אילו היינו פותחים כיום את ספר התהילים לראשונה, מעלעלים בין דפיו ושואפים אל קרבנו את רוח הטהרה והקדושה המנשבת ביניהם, אילו היינו פותחים כיום את ספר התהילים לראשונה, מתבוננים במזמוריו המתוקים מדבש של נעים זמירות ישראל, ומוצאים בהם ביטוי לתחושותינו ורגשותינו כולם, אילו היינו פותחים כיום את ספר התהילים לראשונה, נותנים אל לבנו את עומק תפילותיו של רועה ישראל ומנסים לחדור אל אותם רבדים עמוקים במירה זו או אחרת - ודאי התייחסותנו היתה שונה בתכלית!

הבעיה נעוצה, אפוא, בכך שאנו מתייחסים כיום אל ספר התהילים על פי אותה תפיסה אותה רכשנו כאשר פגשנוהו לראשונה, אי-שם בשנות הילדות הרחוקות... כאשר הגישה הילדותית הזו, ההבנה הרדודה הזו, נקבעת בלבנו - אכן אנו מתקשים להתרגש כעת מכל אותם אוצרות רוח המקופלים בין דפיו ומזמוריו של הספר הקדוש הזה! אם ברצוננו להשיב לעצמנו את ההרגשה המופלאה בערכה של תפילה ואת ההכרה האמיתית במהותם העמוקה של מזמורי התהלים, אם ברצוננו לכבוש את אותה דרגה אותה מייחס הנביא ישעיה לבעלי התשובה - שומה עלינו לגשת אל ספר התהילים כאילו לא פגשנוהו מעולם, כאילו לו נתקלנו בו מעודנו, כאילו זו הפעם הראשונה בו אנו בוחנים את מטמוניו ועומדים על סודו!

זוהי הדרך הנכונה לאמירת תהלים, ואם ניגש כך אל הספר הקדוש הזה, אל תהילותיו של רועה ישראל - בודאי נקבל את ההרגשה הנכונה בעת אמירת תהלים.

נא לעורר רחמי שמים מרובים
 על
הרב משה חיים דרִינש
בן סְלִטְנָת חיה שליט"א
הילד איתמר אריה
בן צביה זהבה שיחי'
 לרפואה שלמה
 בתוך שאר חולי ישראל

כפי שפורסם
 בשבת קודש פרשת ואתחנן
 ובשבת קודש פרשת עקב
לא יודפס העלון.
 ניתן לקבל את העלון במייל
 shuly3910@gmail.com
 ניתן להוריד את העלון ב:
 לדעת, דרשו, אידישער ווינקעל,
 תורת יוסף, עולם העלונים